

9. kapitola

Druhý den se jí nenaskytla žádná příležitost k tomu, aby ony tajemné pokoje prozkoumala, jak si předsevzala. Byla neděle, na dobu mezi ranní a odpolední mší naplánoval generál jednak procházku venku a jednak oběd (kousky studené pečeně), a ačkoli byla Catherine velice zvědavá, přece jen neměla odvahu prozkoumávat pokoje po večěři, ať už za slábnoucího světla oblohy mezi šestou a sedmou, nebo za ještě omezenějšího, byť silnějšího osvětlení zrádné lucerny. Ten den tedy její obrazotvornosti nepřinesl nic zajímavého, jen možnost prohlédnout si velice elegantní pamětní desku paní Tilneyové, vztyčenou přímo naproti kostelní lavici, která byla vyhrazená generálově rodině. Na této desce se Catherinin pohled okamžitě zastavil a dlouho na ní ulpěl, a když si pročítala velice vyumělkovaný epitaf, v němž paní Tilneyové její nekonečně truchlící manžel, který musel být tak či onak jejím zhoubcem, připisoval všechny myslitelné ctnosti, pohnulo ji to až k slzám.

Že je generál schopen se na takový památník dívat, když ho sám nechal postavit, to možná nebylo až tak podivné, přesto Catherine žasla nad tím, že její hostitel dokáže s tak smělým sebeovládáním sedět v kostelní lavici, tvářit se tak důstojně a natolik neohroženě se rozhlížet, když má desku na dohled, ba že s takovou vůbec překročí kostelní práh. Ne že by se tedy nedaly najít četné příklady obdobně za-

tvrzelych provinilců. Vybavovala si desítky postav, které se nedaly odradit od žádného ze svých nesčetných hříchů, šly z jednoho zločinu do druhého a bez výčitek či jakéhokoli lidského citu vraždily, koho se jim zlíbilo, dokud se jejich temná životní dráha neuzavřela násilnou smrtí či odchodem do klášterního ústraní. Samo zřízení pamětní desky nemohlo ani v nejmenším zvíkat její pochyby o tom, zda je paní Tilneyová skutečně po smrti. I kdyby Catherine sestoupila až do rodinné hrobky, kde údajně dřímaly její ostatky, i kdyby spatřila samu rakev, v níž byly domněle uzavřeny – co by to bylo platné? Přečetla toho příliš mnoho, než aby si dokonale neuvědomovala, jak snadno lze do rakve podstrčit voskovou figurínu a uspořádat falešný pohřeb.

Další ráno vypadalo slibněji. Ač byla generálova časné ranní procházka ze všech možných jiných hledisek načasovaná špatně, nahrávala Catherininým plánům, a jakmile se tedy naše hrdinka ujistila o generálově nepřítomnosti, přímo slečnu Tilneyovou požádala, zda by ten den mohly uskutečnit příslibenou prohlídku. Eleanor byla ochotná jí vyhovět, a jelikož jí Catherine při cestě připomněla ještě další slib, podívaly se spolu nejprve na portrét v Eleanořině ložnici. Byla na něm velice krásná žena s mírným, zadumaným výrazem a v tomto ohledu tedy očekávání své nové pozorovatelky splňoval, nicméně všechna splněna nebyla, neboť Catherine si byla jistá, že rysy, pleť a celkový výraz, jež tu uvidí, budou dokonalým protějškem a odrazem ne-li Henryho, tedy určitě Eleanor, protože na jediných portrétech, jimiž se kdy v duchu zaobírala, si byly matka a dítě vždycky podobné jako vejce vejci. Jeden obličej se přiděloval na mnoho generací. Tady musela ale podobnosti hledat, zvažovat a pozorně zkoumat. Navzdory tomuhle nedostatku si ale prohlížela tvář paní Tilneyové s velkým pohnutím, a kdyby neměla před sebou ještě zajímavější cíl, jen nerada by obraz opouštěla.